

Arbejdsløshed ogsaa i den meget lange Tid, hvor Arbejdsudvalget sad og arbejdede. Hvad er da Aarsagen til, at man overhovedet ikke fra Ministerens Side har benyttet det Instrument, som Ministeren og hans Parti selv har stemt for for halvandet Aar siden?

Den højtærede Minister siger — det er jo ikke saa forfærdelig nemt at faa Ministeren til at sige noget, det er en imponerende Korrekthed, som Ministeren efter haanden er ved at komme i Besiddelse af; jeg kan nu ikke tænke mig, at hverken det ærede Medlem Hr. Slebsager eller jeg paa nogen Maade har talt uoverensstemmende med Forretningsordenen, thi saa skulde den højtærede Formand nok have mindet os om det —, at Nødhjælpsarbejder vilde gaa parallelt med Loven. Hvad mener den højtærede Minister hermed? Ved Forelæggelsen udtalte han, at det, der skal begyndes med, er de 8 Mill. Kr. og de 3 Mill. Kr. i Tilskud til Arbejsslønnen, og vi har parat en hel Mængde andre Arbejder, der ogsaa kan sættes i Gang. Hvad mener den højtærede Minister saa med det, naar han er kommet med denne Udtalelse ved første Behandling, at Arbejdsløshedslovens Paragraf om Nødhjælpsarbejder skal gaa parallelt dermed? Det er netop Kærnepunktet i Sagen. I det Øjeblik dette Forslag bliver til Lov, vil Arbejdsløshedslovens § 32 overhovedet ingen Anvendelse faa. Det er efter vor Opfattelse Ministerens Fejl, at han ikke allerede, som det havde været hans Pligt, har sat Arbejdet i Gang efter Arbejdsløshedslovens § 32.

Dahlgaard: Det ærede Medlem Hr. Slebsager har søgt at afgrænse Arbejdsudvalgets Arbejdsomraade. Det kan maaske have sin Interesse, men det faktiske, der foreligger, er, at Arbejdsudvalget gennem 2 Maaneder har undersøgt de foreliggende Forhold og har skønnet derover. Det ærede Medlems nære Partifæller har skønnet derover og erklæret, at disse Arbejder i stort Omfang ikke opfylder Betingelserne for Nødhjælpsarbejder. Jeg tillader mig at tro, at dette Skøn vil kunne holde overfor det ærede Medlems. Dernæst vil jeg sige, at det ærede Medlem nødes nu til at citere, hvilket Forbehold Landstingsmand Hauch havde taget, og derved ogsaa til at nævne det famøse Ord „stedse“. Men det ærede Medlem glemte at give en Oplysning, nemlig: hvis Landstingsmand Hauch vilde være imod, at man gav Tilskud i dette Tilfælde, hvorfor skrev han da Ordet „stedse“? Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Slebs-

ager, at jeg tror ikke, han skulde provokere Landstingsmanden til at bortfortolke, hvad han har skrevet. De Underskrifter staa jo ikke højt i Kurs, der skal bortforklares eller udviskes. Jeg tillader mig at mene, at jeg kan føle mig fuld overbevist om, at den ærede Landstingsmand nok skal vide at sørge for, at hans Underskrift ikke kommer til at rangere under denne Kategori. — Maa jeg med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Holsteins Udtalelser sige, at jeg har den Opfattelse, at de Bemærkninger, han har fremsat, er vel værd at overveje, men det ærede Medlem vil ogsaa have hørt, at Mindretalspartierne her er døde overfor enhver saglig og besindig Overvejelse af det foreliggende Spørgsmaal. Derfor tror jeg, man nu maa lade Sagen gaa sin Gang.

Slebsager: Til de sidste Bemærkninger af det ærede Medlem Hr. Dahlgaard angaaende Hr. Hauchs Bemærkninger i Arbejdsudvalgets Betænkning skal jeg blot sige, at jeg er ikke i mindste Tvivl om, at den Mening, som jeg for mit Vedkommende har lagt ind i disse Udtalelser, og som er den eneste naturlige, dækkes fuldstændig af Hr. Hauchs egen Opfattelse. Og jeg nærer ikke Tvivl om, at naar Sagen kommer over til det andet høje Ting, vil det ærede Landstingsmedlem Hr. Hauch nok overfor den højtærede Minister og andre, som maatte ville tillægge ham en anden Opfattelse, gøre Rede for sit Syn paa dette Forhold. Jeg kunde fristes til at sige til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som en stor Mand en Gang sagde om en anden stor Mand, at han ved alting, men det ærede Medlem Hr. Dahlgaard ved det meget bedre.

Den højtærede Minister vil vente med at udtale sig til Lovforslagets tredje Behandling. Naar jeg i mine Bemærkninger til at begynde med gik i Enkeltheder ind paa Arbejdsudvalgets Betænkning og Ministerens Besvarelse af Udvalgets Spørgsmaal, var det, fordi jeg mente, at det var det eneste naturlige at gøre dette ved Lovforslagets anden Behandling i Overensstemmelse med, hvad der er Skik og Brug i dette høje Ting, og jeg havde derfor ogsaa ventet Svar fra Ministeren paa mine Bemærkninger vedrørende dette Forhold nu ved anden Behandling. Men den højtærede Minister vil altsaa vente til Lovforslagets tredje Behandling med at udtale sig om Enkeltheder og med at gendrive de Bemærkninger om Enkeltheder, som jeg har fremført. Det skal være mig en Fornøjelse at være imødekommende overfor